

Sent detta år befinner sej en ung person, som sen barndomen grubblat mycket på sitt eget jag utan att för den skull finna några fel i sin karaktär, vid en resas slut. De som talar sant säger:

Efter att flerfaldiga gånger ha genomfarit och genomkorsat de delar av världen, där knappt någon resenär kan sätta foten utan att dö av förfäran
återvänder oskadd och oberörd
och klädd i en skyddskåpa av medlidande blott med sej själv
den ensamstående, snart adertonåriga heterozygoten Anna Virginia.

Under resorna har hon gjort gott bruk av den väldiga förmögenhet som hon tidigare på ett enda år med sin intelligens och oerhörda arbetsförmåga vetat skaffa sej. Vid återkomsten slår sej hon, de europeiska heterozygoternas dotter och själv heterozygot, ner på Det Sista Hotellet. Där ämnar hon medan det ännu är tid dra upp riktlinjerna för sitt kommande liv och där vill hon begrunda sin genom stora släkters utplåning iråkade ensamhet och isolering; som en akt av självständighet har hon till hälften namnsatt sej själv. På hotellet väcker hon uppseende för sin ovanliga skönhets skull fastän denna fördunklas av förgänglighet och av ärr på handlederna och av framtandsbettets svåra defekter – de senare efter medvetlösa tillstånd. Redan i detta sammanhang bör man vid genomgången av vad

bland annat ska bli den gräsliga

Historien om Anna Virginia Paradoxelle

få veta att av olika sorters förryckthet och ursinne som präglar människorna i landet Dementia anses ingen så löjlig som passionen i vissa av dess senare, obesvarade faser.